

Prelaadi kiri (veebruar 2011)

”Mida lähemal on inimene Jumalale, seda lähemal on ta inimestele, ükskõik, kas nad asuvad kaugel või lähedal”, nii kirjutab piiskop Echevarria oma veebruarikuu kirjas.

13.02.2011

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Paljud Kiriku pojad ja tütreid ja inimesed kogu maailmas võtsid suure rõõmuga vastu teate Jumala

teenri, Johannes Paulus II. eelseisvast
õndsakskuulutamisest 1.mail. See
päev, mis ühtlasi ka püha Joosep-
töömehe mälestuspäev, langeb kokku
Ülestõusmisaja teise pühapäevaga,
mis Jumala Halastuse Pühapäev,
mida eelmine Paavst väga austas.

Ma arvan, et parim viis Püha
Kolmainsust selle uue kingituse eest
tänada, on see, kui me uue innu ja
rõõmuga igapäeva olukordades
pühaduse teed käime, nagu õpetas
püha Josemaria ja nagu kirjutas
Johannes Paulus II oma Apostellikus
kirjas uue aastatuhande puhul,
pidades seda kõigi kristlaste
tähtsaimaks ülesandeks. "Sellest
täiuslikkuse ideaalist ei tohiks nii aru
saada, nagu oleks see mingi *eriline*
eluviis , mille järgi suudavad elada
ainult geeniused. Pühaduse teed on
mitmeharulised ja seal leiduvad
rajad igale kutsumusele. (...) Ja nüüd
oleks aeg kõiki inimesi selles
kristliku elu kõrges mastaabis

veenda. Koguduste ja perekondade elu peaks täielikult selles suunas liikuma”[1]. Sellise teksti kirjutas ta meie Isa pühakskuulutamise bullale ja nimetas teda ” *Igapäevaelu pühakuks*” [2].

See tungiv vajadus kajastub ka tulevate pühapäevade liturgias, mil me Matteuse Evangeeliumi 5.ndat peatükki loeme. Paar päeva tagasi kuulsime lõiku Mäejutlusest ja tulevatel pühapäevadel kuuleme, millist püsivust nõuab kutse pühadusele. Kristus valgustab seda nii, et kõik aru saavad, kuidas tema õpetuse järgi jõuab täiuseni see seadus, mille Jumal Siioni mäel Moosesele andis. Selle peatüki lõpus võtab ta oma õpetuse kokku järgmiselt: *Teie olge siis täiuslikud, nõnda nagu teie taevane Isa on täiuslik!* [3].

Ilma Kristuseta ei suuda me seda eesmärki saavutada: *sine me nihil*

potestis facere [4], ütleb ta ise
Johannese Evangeeliumis. Igaüks
peab vabatahtlikult kaasa aitama ja
ennast Püha Vaimu armule avama,
mis saab meile osaks eelkõige
Sakramentide kaudu, mis on
kindlaks tunnistuseks sellest, et
Jumal tahtis oma tarkuse ja
hüvedega oma loodute lähedal olla.
”Jumal ei ole mingi Jumal, kes on
kaugel, liiga kaugel ja liiga suur, et
meie väikeste asjade pärast
muretseda”, ütles Benediktus XVI. ja
jätkas: ”Just nimelt sellepärast, et ta
on suur, on ta võimeline ka väikeste
asjadega tegelema. Just sellepärast, et
ta on suur, ei ole inimese hing,
sellesama inimese, kelle ta igaveses
armastuses loonud on, väike, vaid
see on suur ja tema armastuse
vääriline.[5] Siis viitas Paavst
hirmureaktsioonile Jumala
pühaduse ees, millega me Vanas
Testamendis kokku puutume, ja ta
lisas, et alates Messiase tulekust ”ei
ole Jumala Pühadus mitte ainult

põletav jõud, mille ees ma ehmunult tagasi tõmbuma peaksime; see on armastuse jõud ja seetõttu ka puhastav ja tervendav jõud.”[6].

Küünlapäeva Missa, mida me 2.veebruaril koos Jeesuse templisse toomisega pühitseme, meenutab meile, kui hädavajalik on ennast pattudest puhastada, sest see on esimene samm pühaduse teel. Püha Josemaria kutsus meid seda Evangeeliumi stseeni, mille üle me Roosipärja neljandas saladuses mõtiskleme, nii vaatlema, nagu see oleks sündmus otse Maarja elust, nagu mainib meie Isa Luukase Evangeeliumit kirjeldades: ”Ning seekord oled sina see, mu sõber, kes kannab korvi turteltuvidega. – Kas näed? Tema – rüvetamatu!heidab end käsu alla, nagu vajaks temagi puhastamist.

Kas ei õpeta see näide sulle, mu rumal laps, kuidas täita Jumala püha

seadust, kõigist iseenda ohvritest hoolimata?

Ennast puhastada! Sina ja mina..., meie oleme need, kes seda tõesti vajame! – Heastamist, ja kaugelt enam, kui seda: armastust. – Armastust, mis põletab tulise rauana meie hingest välja räpasuse, mis läidab meie armetu südame jumaliku leegiga.”[7].

Jumala Poja lunastavast inimesekssaamisest on möödunud juba rohkem kui kakskümmend sajandit ja kahjuks on patt ikka veel maailmas olemas. Vaatamata sellele, et Kristus selle oma Ristisurma ja ülestõusmisega ära võitis, sõltub see ka meie kaasabist. Igaüks meist on loodud Jumala sarnaseks ja igaüks peab pingutama ning Kristuse lunastustööle kaasa aitama ja nii Päästja sarnaseks muutuma. Seda ootab ta eriti neilt, kes talle tema pühas Kirikus väga lähedalt

järgnevad ja kes tahavad ka ise kogu inimkonna päästmise tööriistad olla. Kas sa püüad vältida kõike, mis sind Jumalast lahutab? Kas sul on põlev soov, iga päevaga Jumalale lähemale jõuda?

Patu kogemus ei peaks sisendama meisse kahtlusi oma missioonis. Kindlasti võivad patud takistada meil Kristust ära tunda. Seepärast tuleb võidelda oma nõrkustega ja hinge puhastada. Seda aga teadmises, et Jumal ei ole lubanud meile selles elus võitu kurja üle, vaid ta ootab meilt võitlust. *Sufficit tibi gratia mea* (2 Kr 12, 9), minu armust piisab sulle, vastab Issand Paulusele, kui too palub, et ta teda alandavast piinast vabastaks.

Jumala võim avaldub meie nõrkustes ja sunnib meid nendega võitlema, meie vigadele vastu minema, kuigi me teame, et siin maapeal ei saavuta me kunagi täielikku võitu. Kristlik

elu on üks pidev alustamine ja
uuesti-alustamine, päev päeva järel
[8].

Kas me sõdime oma igapäevaelus
jõudsalt patu ja selle tagajärgede
vastu, kas me läheme tõelise
kahetsusega pihile ja kas me teeme
seda piisava sagedusega, teades, et
Kristus ei loonud seda halastuse
Sakramenti ainult selleks, et raskeid
patte andeks anda, vaid ka selleks, et
meie hinge võitluses vaenlasega
tugevdada. **Nii ei ilmu Kristus mitte
vaatamata meie viletsusele, vaid
teatud mõttes meie viletsuse
kaudu, elava inimese kaudu, kes
on lihast ja savist: ta ilmub meie
püüdlustes, paremaks
muutuda, armastuseavaldustes,
soovis, puhas olla, oma egoismi
valitseda ja ennast täielikult
teistele anda, nii, et meie elust
saab lõputu teenimine [9].**

Aastaid tagasi, oma Pontifikaadi alguses, hoiatas Benediktus XVI. tänapäeval valitsevate pidevate kiusatuste eest, mis seisneb selles, et arvatakse ekslikult, **et vabadus, ei öelda, tähendab patu pimedusse laskumist ja et ise- teha-tahtmine on õige inimsuse näitaja; Et ainult nii saab meie inimsuse kogu laiust ja sügavust ära kastada ja et me peame isegi oma vabaduse suhetes Jumalaga proovile panema, selleks et täielikult iseendaks muutuda. Ühesõnaga, nagu ütleb Paavst, arvame me, et kurjus on vahel isegi hea, kui me seda natuke kasutame, selleks, et olemise täiust nautida [10].**

Need mõttekäigud on väga petlikud, sest nad võivad isegi nende pea segi ajada, kes tegelikult Jumala tahtmist täita tahavad ja seda näeme me kohe, kui ümbritsevale maailmale pilgu heidame. Seepärast ütles Püha Isa: **Me näeme, et see ei pea paika; et**

kurjus mürgitab alati inimest, see ei ülenda teda, vaid alandab ja madaldab, see ei muuda teda suuremaks, puhtamaks ega rikkamaks, vaid kahjustab teda muudab ta palju väiksemaks [11].

Selle kokkuvõtteks on Lourdes´i Neitsi Maarja pühal 11.veebruaril eriline tähendus. Püreneede mäestiku külje all ilmus Maarja korduvalt ühele väiksele tüdrukule ja käskis tal pattude pärast palvetada ja teisi palvetama kutsuda. Alles seejärel avaldas ta oma olemuse: *Ma olen Pärispatuta Saadu* ; see tähendab, et ta on loodu, kes oma loomise esimesest hetkest oli vaba pärispatust ja puhas igastugusest patu plekist ning selle jumaliku privileegi tõttu oli ta vääriline saama Jumalaemaks.Palugem seda suurt Eestkostjannat, et ta vaataks meie peale halastusega ja valaks selle maailma, mis niiväga lunastust

vajab, üle rikkaliku armuga, mille
tema Poeg meie jaoks välja teenis.

Soov, olla alati Jumala armu
seisundis, ei eemalda kristlasi oma
kaasinimestest. Vastupidi, see teeb
meid palju tundlikumaks teiste
vajaduste suhtes ja annab meile hea
südame, mis aitab kõigile kaasa
tunda ja ennast teiste teenistusse
anda. Mida lähemal on inimene
Jumalale, seda lähemal on ta ka
inimestele, ükskõik, kas nad asuvad
lähedal või kaugel. **Seda võime me
Maarjast näha. Kuna ta täiesti
Jumala juures, on ta ka inimestele
väga lähedal. Seepärast on ta
igasuguse tröösti ja kõige abi ema:
igaüks võib oma nõrkuses ja patus,
igat liiki hädas tema poole
pöörduda, sest ta mõistab kõike ja
on see, kes annab kõigile head
jõudu [12].**

Need mõtted võivad aidata meil veel
paremini ära kasutada arme, mida

Maarja meile – loodetavasti – ka nüüd võimaldab, kui lõpeb maarjalik aasta. See lõpeb 14.veebruaril, mis on kahe Jumala sekkumise aastapäev Opus Deis. Esimesel neist näitas Jumal püha Josemariale, et Opus Dei on ka naiste jaoks ja teisel korral näitas ta temale viisi, kuidas esimesed preestrid Opus Deisse tuua. Valmistugem selleks, et tänada Jumalat selle halastuse eest, et ta näitas, et *murtud ja muserdatud südant* [13], on võimalik viljaka Pihisakramendi vastuvõtmisega puhastada. Kasutagem seda püha Josemaria nõuannet: **Palu Jeesust, et ta sulle oma armastuse saadaks; et see oleks põletav tuli, mis sinu armetut ihu – sinu vaest südant – põletab ja maisest viletsusest puhastab...ja kui sa nii oma Minast vabaned, siis asub ainult Tema sinu südames. Palu temalt jõudu, et suudaksid otsustavalt vältida kalduvust, maailma asjade järel**

joosta. Armastus – ja ainult see – peaks olema sinu elu sisuks [14].

Selles kuus on veel palju tähtpäevi, mille puhul on tahame Jumalat eriliselt tänada: *Ut in gratiarum semper actione maneamus!* Minu tütar ja minu poeg, mõtle selle peale, et Opus Dei on sinu oma ja igapähe oma meist.

Püha Joosepi Suurpüha, mis on sügavalt Kirikus ja Opus Deis juurdunud, seisab juba ukse ees. Ja vastavalt nii vanale kui samal ajal uuele traditsioonile, tahame mõelda nende seitsme pühapäeva peale, mis aitavad selleks pühaks valmistumisele pühenduda. Ma tean, et meie Isa palus mul igal aastal selle püha Patriarhi rõõmud ja mured vihikusse üles kirjutada, et ta saaks neid nende seitsme pühapäeva jooksul vaadelda. Ta kasutas neid hardusehetki selleks, et paremini selle pühaks valmistuda, kellst ta

rääkis alati suure armastuse ja
tänutundega nagu **oma Isast ja**
Issandast, keda ta niiväga
armastas .

Koos kõigi teiega olin ma Brüsselis ja
sain seal näha meie Isa käejälgi, ma
nägin, kuidas Opus Dei ühtselt ja
kindlalt kasvab ja mõtlesin, et see ei
saagi olla teisiti, kui igaüks meist iga
päev oma kutsumusele vastab ja
meid on nii paljudest kohtadest. Ma
loodan, et kellegi kohta ei võiks
öelda, et ta oleks selle kutsumuse
suhtes ükskõikne.

Pöördugem Don Alvaro poole, kes
19.veebruari oma nimepäeva
tähistas ja kes päevast päeva tõhusat
apostolaati teostas; ta tundis alati
huvi kõigi inimeste vastu ja see
aktiivsus iseloomustas alati tema
suhtlemist kõigiga, kellega ta rääkis.

Eile olin ma Audientsil Püha Isa
juures. Ma olin tema juures koos teie
kõigiga ja ütlesin talle, et me tahame

elada, nagu meie Isa meile õpetas,
põhimõtte järgi **omnes cum Petro
ad Iesum per Mariam!** Ta tänas
meid südamest selle abi eest ja andis
meile kõigile oma õnnistuse. Ta
arvastab ka Sinuga ja minuga;
toetagem siis teda tema õpetusametis
ja olgem alati tihedalt tema
palvesoovidega ühenduses.
Armastagem Paavsti kogu südamest!

Ja veel enne, kui ma need read
lõpetan, palun ma teid, et minu
palvesoove meeles peaksite ja need
eriti Maarja, Pärispatuta saadu,
Kauneima armastuse Ema, *Mater
Pulchrae Dilectionis*, ette tooksite.

Ma õnnistan teid oma armastusega.

Teie Isa

+Javier

[1] Johannes Paulus II, *Novo Millenio
Ineunte*, 6.1.2001, Nr. 31

[2] Johannes Paulus II, *Litterae decretares* püha Josemaria pühakskuulutamise puhul, 6.10.2002

[3] *Mt* 5,48

[4] *Jh* 15,5

[5] Benediktus XVI, Jutlus Viimse õhtusöömaaja Missal, 13.4.2006

[6] Sama

[7] Püha Josemaria, *Roosipärg*, 4. röömurikas saladus

[8] Püha Josemaria, *Kristus möödub*, Nr.114

[9] Sama

[10] Benediktus XVI, Jutlus, 8.12.2005

[11] Sama

[12] Sama

[13] *Ps* 51, 19

[14] Püha Josemaria, *Vagu*, Nr. 814

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
veebbruar-2011/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiriveebbruar-2011/) (12.03.2026)